

AHOVA EZEK A FOLYAMOK BEMENNEK

2015. június 7.

– Sandersné dr. Kovács Erzsébet tanításának élőben elhangzott szövege belső használatra –

Az életnek a folyójáról beszámolókat hoznak azok, akik átjutnak rajta. Ha Isten megengedi, hogy ide visszajöjjenek és felöltsék a testüket újra, mennyei gyönyörűségekről számolnak be. Nagyon sokszor egy olyan folyóról hallunk, ami csillogó, tiszta, amilyen nincs a földön. Ez az életnek a folyója, tudjuk a Bibliából.

Akik belemennek ebbe a folyóba, és ebben megfürödhetnek, akkor a *hibás gondolataiktól*, és azoktól a *rossz emlékektől*, amiknek nem lett volna szabad soha megtörténniük, amik az ördög csapdái és kelepcei voltak, azoktól megszabadulnak. Rossz döntések, rossz elhatározások, tolvajkodásai az ördögnek.

A tolvaj nem egyébert jön, hanem hogy lopjon, öljön és pusztítson. A régi rossz emlékektől, amelyek nyomasztanak az élet során, *megszabadulunk*, amikor megfürdünk. Oly módon, hogy mikor kijövünk abból a vízből, akkor egyre kevésbé emlékszünk azokra, amik nem odavalók. Minden egyes alkalommal, amikor bemegyünk ebbe a vízbe, akkor újra és újra *megkönnyebbedünk* ezektől.

Egyre kevésbé nyomasztanak minket, és egyre kevésbé emlékezünk vissza, míg teljesen eltörlődik. Ezt az *élet vize* végzi, hogy csak azok az *emlékeink* maradnak meg az emberi kapcsolatok viszonylatában, történéseiben, amikre a *szereket burkában* emlékezni szabad. A többi eltörlődik. Ezt ma az életünkben az Ige fürdője végzi.

Mert mi még nem vagyunk fönt a mennyben. De az Úr most is gondoskodik arról, hogy följebb emeljen minket, hogy ami nem alkalmas arra, hogy építsen minket, azokra ne gondoljunk, és az a *feledés tengerébe* merüljön. Ezt úgy tudja elvégezni, ha az Igében *fürdőt* veszünk.

Az Igének a fürdőjéről tanítja az Efézusi levél, hogy meg kell fürödni az Igében, akkor ugyanez a gyönyörű munka végződik el. Az *élet vize megmos* minket, megmossa az emlékezetünket. Valaki előhoz egy régi dolgot, és nem is emlékszel rá szinte. Mintha nem is lett volna soha. Ez a *pecsét a megbocsátásra*.

Amikor kijelentted, hogy megbocsátottál, akkor ez egy *elhatározás*, és az Úr nagyon nagy örömmel tekint arra. De mikor benned vannak még azok a karcok, és benned vannak azok a sebek, azok a hegek, akármennyire nem akarsz gondolkodni felőle, előjön, és újra előjön. Mit tett az illető veled, hogyan is tudta megtenni?

Emészti magát az ember belülről, amikor ilyen mélységes dolgok történnek. Egyedül az Úr tudja megcselekedni, hogy *kiveszi* onnan, ami nem odavaló. Ehhez át kell adni a szívünket. Uram, átadom a szívemet, a szívem teljessége a tiéd, Te tudod, hogy mi nem odavaló, és ami nem odavaló, azt vedd ki belőle!



Ő az, aki meggyógyítja a megtört szíveket, a repedezéseket begyógyítja. A szíved teljessége az Övé lesz. Az Ige által végzi az Úr ezt. *Megfürdet* ma minket az Igében oly módon, hogy azok a dolgok, amik karcok a múltunkban, azok eltűnnek. Így végzi a gyógyítást is. Azt írja: a megtört szíveket meggyógyítom.

Minden településen lesz Istent képviselő *hatalmi hely*, ahova befuthatnak, akik nyomorban vannak, és bajokban vannak. Ószövetségben is voltak ilyen menedékvárosok. Akik bajban voltak, akik nem tudtak a törvény szerint megállni, és az életük forgott kockán, azok beszaladhattak ezekbe a menedékvárosokba, és menedéket találtak.

A bölcsek pedig mindig ott vannak, és építik a hitüket. Az Úrnak az elrendelése a *helyi gyülekezet*, ami nagyon *erős hatalmi hely*, és az Úr tudja biztosítani a helyi Test számára a *növekedést*. Éljetek ezzel a lehetőséggel. Tegnap a kenetben fürödtünk együtt.

A fiataloknak, a tiniknek, és huszonéveseknek adom hírül, hogy koncert lesz július 4-én, 17 órától. Dán testvéreink jönnek, nagy csapat. Hozzatok be a fiatalokat! Az evangelizációk helyét, időpontját az interneten megtalálhatjátok. Aki nem tud elmenni, imádságban támogathatja őket.

A tegnapi rövid tanításban olyan dologra tértem ki az elején – a Szellem által, hiszem –, amit a pulpituson még nem mondtam el, és talán sokatoknak ad kijelentés. Fent lesz az interneten, az elejébe mindenképpen hallgassatok bele, ha akartok egy kijelentést arról, ami elhangzott.

Ma az Igéből veszünk újabb *fürdőt*. Megfürdünk, és *csillogóbbak* leszünk, mint valaha, az Ige garantálja ezt nekünk. A tanításnak az lesz a címe: *Ahova a folyamatok bemennek*. A Bibliának ez egy teljesen pontos idézete. Ennek fogunk a mélyére nézni. Mi történik ott, ahol az *élő vízfolyamok* bemennek az életünkben. Áldott legyen az Úr szent neve. Jézus Krisztus szent nevében.

Izraelnek a népe mindig kihívások között volt. Akkor is így volt, amikor Isten kiszabadította őket Egyiptomból, és át kellett menniük a pusztaságon. Negyven évet vándoroltak, míg beérkeztek az *ígéretnek* arra a földjére, amit Isten úgy nevezett, hogy a Kánaánnak a földje. Tejjel-mézzel folyó föld, nektek adom azt, csak *vegyétek birtokba!*

Aki volt már velünk Izraelben, az látta, hogy ezek a pusztaságok tényleg ott csak kőhegyek, sivatag, szárazság, iszonyatos meleg, sehol egy zöldellő virág, hacsak nem volt éppen eső. Nagyon nagy a meleg és a szárazság. Ezen kellett átvonulnia a népnek. *Negyven évet* körbe-körbementek, amit meg lehetett volna tenni nyolc nap alatt.

Szakértők szerint *nyolc nap* alatt megjárhatták volna. Egy dolog, ami miatt nem tudták megjárni rövidebb idő alatt, hogy a szájukban mindig a *panaszkodás* volt, és az Isten vádolója. *Az megakadályozta* őket abban, hogy jobban haladjanak, mint ahogy tették.

Másik dolog, Isten is utalt arra, hogy megvédelmezem őket, és nem engedem, hogy nagy hirtelenséggel menjenek be a földre, amíg meg nem sokasodnak, mert az ellenség elpusztítja őket. Isten keze is benne volt. 40 év volt így, amíg a pusztaságon mentek át.

Isten ez alatt az idő alatt rengeteg *csodát* mutatott nekik. Valóban kinyújtotta az Ő karját, hatalmas csodákat tett a kinyújtott *karjával*. Erőt övezett magára, és megcselekedte ezeket. Az egyik ilyen csodasort röviden összefoglalva, az 1Korinthus 10-ben olvashatjuk.



Amikor ámulatba és bámulatba ejt minket, hogy Isten miket cselekedett értük, hogy *felhő* alatt hozta őket, hogy ne süsse őket a nap nappal. Az izzó, tikkasztó nap ne bántsa őket, felhő volt felettük nappal.

Éjjel *tűzoszlop* volt a számukra, hogy világítson nekik, hogy vezesse őket, hogy ne fázzanak. Éjszaka hideg van a sivatagban. Több okból is tűzoszlop volt előttük egész éjjel. Átmentek száraz lábbal a tengeren. Szellemi eledellel táplálkoztak, erre a 3. vers utal.

1KORINTHUS 10,1–4.

1. Nem akarom pedig, hogy ne tudjátok atyámfiaink, hogy a mi atyáink mindnyájan a felhő alatt voltak, és mindnyájan átmentek a tengeren;

2. És mindnyájan Mózesre keresztelkedtek meg, a felhőben és a tengerben;

3. És mindnyájan egy szellemi eledelt ettek;

Ebben a pár versben Isten felsorolja, hogy milyen csodákat tett a számukra. Micsoda csodák voltak ezek! Természetfeletti. A 4-es versben ráirányítja a figyelmünket valamire, amiről szeretnék mélyebben szólni, és foglalkozni. Így folytatja:

4. És mindnyájan egy szellemi italt ittak, mert ittak a szellemi kősziklából, amely követte őket, e kőszikla pedig a Krisztus volt.

Ezekben a csodákban mind részt vettek, nemcsak egy-egy kiválasztott. Egy szellemi italt ittak, tehát nem kellett szomjúhozni, Isten adott nekik inni, méghozzá szellemi italt ittak, mert ittak a *szellemi Kősziklából*, amely követte őket. Döbbenetes!

Egy Kőszikláról beszél az Ige, ami vizet fakaszt, de megtudjuk itt, az Újszövetség kijelentésében, hogy ez egy szellemi kőszikla volt, és ez a kőszikla, ahogy ők mentek az úton, követte őket. Nem egyhelyben volt, és ahogy továbbhaladtak, *nem maradt el* tőlük.

Egy élő, szellemi valóság volt a számukra, aki biztosította, hogy ne szomjazzanak. Azt is mondja a folytatásban a 4-es vers, hogy ittak a szellemi Kősziklából, aki követte őket. Már ez is döbbenetes, hogy kősziklából *iszom*, és a kőszikla *követ* minket. Gyönyörűség.

Utána kijelenti, hogy e kőszikla pedig a *Krisztus* volt. Ezzel szeretnék egy kicsit mélyebben foglalkozni, mert ezek, amik itt meg vannak írva, felhívja a 11-es vers a figyelmünket, hogy mindezek példaképpen esett rajtuk.

1KORINTHUS 10,11–12.

11. Mindezek pedig példaképpen estek rajtuk; megírtak pedig a mi tanulságunkra, akikhez az időknek vége érkezett.

Megírtak a mi tanulságunkra. Valamiért pont ezek, mert Isten nap mint nap csodákat tett velük. Hogy pont ezek kerültek megírásra azért, hogy a mi tanulságunkra legyenek. A bölcs elolvassa, elolvassa még egyszer, majd újra elolvassa, a *betű mögé néz*, mikor a Szellem megnyitja azt, és kijelentést vesz belőle, tanulságot vesz belőle.

Az oktalan nem megy mélyére az Igének, de aki szeretne magának *kijelentéseket* venni, és tanulságot meríteni ezekből, amik meg vannak írva, annak bele kell mennie a *mélyébe*. Ezt fogjuk most tenni.

Amikor olvasom az idők végére utaló részeket, akkor mindig élesztget a Szellem, hogy tudom-e, hogy 2000 évvel ezelőtt, amikor leírták ezt, akkor is az idők végére utaltak. Akkor most mennyivel inkább igaz ez. Az időknek vége érkezett. Nap mint nap egyre közelebb kerülünk hozzá, minden nappal. Ezt elkönnyelhetjük.

12. Azért aki azt hiszi, hogy áll, vigyázzon, hogy el ne essék.



Így figyelmeztet minket. Ez egy figyelmeztető rész. Leírja ezeket a történéseket, és azt mondja, hogy ezek megírtak a mi tanulságunkra, és ha nagyon azt hiszed, hogy állsz, akkor figyelmesen olvasd ezt! Tanulj belőle, és vigyázz, hogy *el ne essél!*

Figyelmesen fogjuk ma olvasni, és tanulságokat fogunk belőle meríteni, hogy soha el ne essünk, soha meg ne botoljunk semmiben. Ezért vesszük ezt a részt elő. Mi történt Mózesrel? A Mózes 2. könyvében ír arról, hogy amikor Izrael népe elkezdett vonulni a pusztaságon, és az ő rendelt útjuk szerint haladtak, ahogy Isten mondta nekik, megszemjajztak. Elkezdtek Mózesrel vádolni, hogy Mózes, mit igyunk? Azért hoztál ki minket, hogy itt haljunk meg a pusztában? Adjatok nekünk vizet, hogy igyunk! Ezt Mózesrel várták el.

2MÓZES 17,2–7.

2. Verseng vala azért a nép Mózesrel és azt mondják: Adjatok nekünk vizet, hogy igyunk. És monda nekik Mózes: Miért versengtek énvelem? Miért kísértitek az Urat?

A nép szemjáhozik, írja, és vízre vágyódik, és zúgolódik Mózes ellen.

3. És szemjáhozik vala ott a nép a vízre és zúgolódik a nép Mózes ellen és monda: Miért hoztál ki minket Egyiptomból? Hogy szemjúsággal ölj meg minket, gyermekeinket és barmainkat?

Miért hoztál ki minket Egyiptomból, hogy szemjúsággal ölj meg minket, gyermekeinket, és barmainkat? Látod, milyen könnyen felkel az emberben ez a *vádoló természet*? Mózes pedig az *Úrhoz kiáltott*. A legjobb helyre, mert ott mindig van *megoldás*.

4. Mózes pedig az Úrhoz kiálta mondván: Mit cselekedjem ezzel a néppel? Kevés híja, hogy meg nem köveznek engem.

5. És az Úr monda Mózesnek: Eredj el a nép előtt és végy magad mellé Izrael vénei közül; pálcadat is, mellyel a folyót megsujtottad, vedd kezedbe és indul el.

6. Ímé, én odaállok teelődbe a sziklára a Hóreben, és te sújts a sziklára, és víz jön ki abból, hogy igyék a nép. És úgy cselekedék Mózes Izrael vénei szemeláttára.

Mondja az Úr, hogy odaállok én eléd, ott, ahol a szikla van, a Hóreben, és te sújts a sziklára, és víz jön ki abból, hogy igyék a nép. Mózes pontosan megkapta, hogy mit tegyen. Vegye a csodapálcját, sújtsa a kősziklára, amiről tudtuk – az előbb olvastuk –, hogy maga az Úr Jézus *Krisztus* volt abban a megjelenési formájában, a *kőszikla* formájában. *Követte őket*, szellemi kőszikla volt. Akkor még az Ige *nem öltött testet*, de akkor is velük volt, és adott nekik vizet, ahogy Mózes megsujtotta a kősziklát.

7. És nevezé annak a helynek nevét Massának és Mérribának, Izrael fiainak versengéséért, és mert kísértették az Urat, mondván: Vajon köztünk van-e az Úr vagy nincsen?

De az Úr megmutatta azzal, hogy ott van *közöttük*, hogy hatalmasan cselekedett. Ilyen csodákat élhettek meg Izrael gyermekei lépten-nyomon. 40 éven keresztül mennyei eledelt ehettek, ha húsról kíváncsok voltak, fűjüket adott nekik, ha megszemjajhoztak, a kőszikla meghasadt, és vizet ontott.

De nézzük meg, hogy nemcsak hogy vizet ontott, hanem a Zsoltárokból találunk utalást rá, hogy miként tette ezt az Úr? Mert tanulunk belőle, hogy az Úr keze hogyan cselekedte ezt meg?

**ZSOLTÁROK 105,41–43.****41. Megnyitotta a kősziklát és víz zúdult ki, folyóként futott a sivatagon.**

Ez a kőszikla, tudjuk, hogy *Jézus Krisztus* volt. Nemcsak egy egyszerű kis erecske jött ki a kőszikla hasadékából, hanem *folyóként* zúdult végig a sivatagon.

42. Mert megemlékezett az Ő szent ígéletéről, és Ábrahámról, az Ő szolgájáról.

Megesküdött az Úr, hogy ezt megcselekszi az Ő népével.

43. Kihozá azért az Ő népét örömmel, és az ő választottait vigassággal.

Az Úr ezekben a csodáiban *nagy örömet* lelte, hogy megsegítheti a népét, hogy megmutathatja a jeleit és csodáit. Ez a mai napon is pont így van. Ugyanerre az eseményre utal vissza:

ZSOLTÁROK 78,15.**15. Sziklát hasított meg a pusztában, és inniuk adott bőségesen, akárcsak a mélységes vizekből.**

Látod-e ebben az *Úr természetét*? Bőséggel ontotta ezeket a vizeket a kősziklából. *Bőséggel adott* az Ő népének. Soha nem méri szűkmarkúan az áldásait. Bőséggel ontotta. Sziklát hasított a pusztában, és inniuk adott, és bőséggel ontotta azt folyamokként. Jézus nevében, Ővé a dicsőség! Mindenhol kapunk kijelentést erre a csodálatos látásra. Így írja:

ZSOLTÁROK 114,8.**8. Aki átváltoztatja a kősziklát tavakká és a szirtet vizek forrásává.**

Annyi vizet ontott, hogy tavak telhettek meg vele. A szirtet vizek forrásává tette. Istennek a bőséges jószívűségét látod itt. *Bőséggel gondoskodott* róluk, elvégezte ezt. Nem szűkmarkúan mérte az áldásait.

Ezért Isten garantálja, hogy az életünkben egyre *nagyobb mértékben* tapasztaljuk meg az áldásokat, mert ez az Ő természete. Ment a nép továbbra is, és újra és újra elkövették ugyanazt a hibát: zúgolódtak. Egy nagyon fontos momentumot nézünk meg. Ugyanolyan helyzetbe kerültek, mint ahogy az előbb olvastam, megszomjazott a nép.

4MÓZES 20,2–12.**2. De nem volt vize a gyülekezetnek, összegyűlének azért Mózes és Áron ellen.**

Mindig mentek odébb, és vándoroltak, és hiába teltek meg a tavak, újra megszomjaztak.

3. És feddőzék a nép Mózessel, és szólának mondván: Vajha holtunk volna meg, mikor megholtak a mi atyánkfiái az Úr előtt!

Mi is szeretnénk ugyanúgy meghalni, mint ahogy őket láttuk meghalni. Micsoda „öröm” ezt az Úr fülének hallani, mikor visszautasítod az életet!

4. És miért hoztátok az Úrnak gyülekezetét e pusztába, hogy meghaljunk itt mi, és a mi barmaink?**5. És miért hoztatok fel minket Egyiptomból, hogy e rossz helyre hoztatok minket, hol nincs vetés, sem füge, sem szőlő, sem gránátalma, és inni való víz sincsen!**

Nézd meg. Amit az Úr ad, az egy rossz hely volt nekik? Az Úrnak nem esett jól ezt hallani. Amikor az Úr neked ad valamit, még nem látod a teljes árát. Ha soha nem láttak volna csodát, akkor még az ember elfogadná, hogy így beszélnek. De már egy ideje mentek a pusztában, és látták Istennek a gondviselését, ennek ellenére így feddőztek.



Csak azt látták meg, hogy mi nincsen. Istennek csodáit nem sorolják érdekes módon, hogy ott ezt az ilyen csodát tetted, ott azt tetted Uram, és tudom, hogy most is mindent megadsz, mert Te vagy a forrásunk, Te vagy a mindenünk. Te vagy az a Kőszikla. Ezt nem lehet itt olvasni, mert nem is mondták.

4MÓZES 20,2–12.

6. Elmenének azért Mózes és Áron a gyülekezetnek színe elől, a gyülekezet sátorának nyílása elé, és arcukra borulának; és megjelenék nékik az Úrnak dicsősége.

Elég volt nekik: többet nem hallgatunk benneteket és arcukra borultak, és megjelent nekik az Úrnak dicsősége a sátor előtt.

7. És szóla az Úr Mózesnek, mondván:

8. Vedd ezt a vesszőt, és gyűjtsd össze a gyülekezetet te, és Áron, a te atyádfia, és szóljatok ím e kősziklának az ő szemeik előtt, hogy adjon vizet; és fakassz vizet nékik e kősziklából, és adj inni a gyülekezetnek és az ő barmaiknak.

Figyeled, miként mondja, hogy *szólj e kősziklának*? Nem akármelyiknek, mert tele voltak a hegyek kősziklával. A kősziklának az ő szemeik előtt, hogy mindenki lássa. Hogy adjon vizet, és fakassz vizet nekik a kősziklából. Adj inni a gyülekezetnek, és az ő barmaiknak.

Felfigyelted-e, hogy itt Isten nem azt mondja, hogy *sújts* a kősziklára, hogy adjon vizet. Más az utasítás. Azt mondja a dicsőségfelhőben, ahol megjelent Mózesnek, hogy az egész nép szemei előtt gyűjtsd össze az egész népet, és aztán *szólj* ím ehhez a kősziklának, hogy mindenki lássa. Mit mondj a kősziklának? Hogy adjon vizet, és így fakaszt nekik vizet a kősziklából. Istennek az útmutatása szerint Mózesnek most szólnia kellett volna. Nézzük meg, mi történt.

9. Vevé azért Mózes azt a vesszőt az Úrnak színe elől, amint parancsolta néki.

10. És összegyűjték Mózes és Áron a gyülekezetet a kőszikla elé, és monda nékik: Halljátok meg most, ti lázadók! Avagy e kősziklából fakasszunk-é néktek vizet?

Mintha Isten nem ezt mondta volna nekik. Ne ezt mondja. Látod-e Mózes *indulatait* ebben? Halljátok meg, ti lázadók! Mit akartok, hogy Isten ebből a kősziklából adjon nektek vizet? Egy ilyen indulat van benne.

11. És felemelé Mózes az ő kezét, és megüté a kősziklát az ő vesszejével két ízben; és sok víz ömle ki, és ivott a gyülekezet és az ő barmai.

Nem azt tette, amit Isten mondott neki. Azt mondta Isten, hogy *szólj* a kősziklához. Erre Mózes indulatba került, és azt mondta, hogy figyeljen ide ez a nép, aki itt állandóan panaszkodik. Állandóan káromlásokat szól, állandóan csúfolja Istent.

Eddig valóban igaza volt, mert a nép valóban nem azt szólta, amit kellett volna. De Isten kegyelmes volt, és azt mondta, hogy *ennek ellenére* gyűjtsd őket össze. Hadd lássanak még egy csodát. Szóljatok a kősziklának, és fakasszatok vizet, hadd lássanak csodát! Mózes indulatban volt, és újra rásújtott a kősziklára. Ez ízben kétszer tette.

Nézzétek meg, hogy mi történt. Az ő vesszejével *két ízben* odasújtott, és sok víz ömlött ki. A csoda megtörtént. Sok víz ömlött ki, annak ellenére, hogy Isten nem ezt mondta nekik. Isten így sem hagyta el a népét, adott nekik inni. Ivott a gyülekezet és az ő barmaik is. Amiért indult az egész történet, az meglett. A népnek lett vize. De az Úr hozzáfűzött ehhez valamit.

12. És monda az Úr Mózesnek és Áronnak: Mivelhogy nem hittetek nékem, hogy megdicsőítettetek volna engem Izrael fiainak szemei előtt: azért nem vizitek be e községet a földre, amelyet adtam nékik.



Isten a csodákból *dicsőséget* vesz magának. Így rendelte el. Szólj ahhoz a kősziklához, és akkor lesz víz. Meglesz, amire szüksége lesz a népnek. Nem így tettek. Mivel nem dicsőítették meg a nevem Izrael fiai előtt, ezért – most jön egy ítélet – Izrael népe *engedetlensége*, és Mózes *indulatossága* miatt, egy *ítélet* következik: Ti nem vizitek be a közösséget a földre, amelyet adtam nékik.

Nagyon súlyos árat fizetett itt Mózes. Mert amiért mondhatjuk, hogy élt és munkálkodott, hogy vezette a népet 40 évig a pusztában, arra az ígéret földjére, amit Isten ígért nékik, hogy megláthatnak, és bemehetnek oda, Isten arra azt mondta, hogy nem mész be. Nem viheted be oda ezt a népet!

Tanulság van ebben a részben a számunkra is. Először is az engedetlenség, mikor az Isten tisztán kijelenti, hogy mit kell tenni. Tiszta utasítás volt: most ne sújts a kősziklára, hanem szólj a kősziklához! Mózes ezt *figyelmelen kívüli* hagyta.

Megvédelmezhetjük Mózeset abban, hogy igen, Mózes a legszerényebb ember volt a világon, de már indulatba került a nép miatt. Ez mind igaz, mindig találunk *okokat*, hogy megmagyarázzuk, hogy mit miért tettünk. De attól még *engedetlenség* volt. Isten nagyon súlyosan ítélte meg ebben a dologban őt, mert nem úgy tett, ahogy mondván volt neki.

Mi áll ez mögött? Ennek nagyon komoly szellemi tartalma van. *Krisztust csak egyszer* lehetett *sújtani* a bűneinkért. Amikor Őt megkorbácsolták, amikor Őt megsebesítették, amikor sújtva volt ezért, akkor az összes szenvedését el kellett hordoznia, hogy kiömlhessen a víz a világra, ami a Szent Szellem. Egyszer és mindenkorra való váltság volt ez.

Azt *nem lehet megismételni*, Isten nem engedi. Még egyszer a Kősziklát nem lehet sújtani. Hanem, miután eljött a megigazulás, mostantól kezdve szólni kell a Kősziklához a megigazultságot. Szólni kell az Igét, és ahogy az Igét szóljuk, a Kőszikla megcselekszi.

Kőszikla, adj vizet! Ez volt Mózes feladata: mutasd meg a népnek a kimondott *szavak erejét*! Hadd tanuljanak, ne zúgolódjanak már! Ne zúgolódjon folyton-folyvást ez a nép, tanulják meg a kimondott szavak erejét! Állítsd oda őket, és mutasd meg nekik, *ha szólsz, az meglesz*. Szólj a kősziklához, hogy adjon vizet!

És ha Mózes ezt tette volna, kiömltek volna a vizek, és a nép csodát láthatott volna, és az épülésére lett volna, tanulhatott volna a kimondott szavak erejéről. Mint ahogy az meg is van írva. Tanított erre az Úr. *Szólsz és megcselekszem*, azt mondta Mózesnek. Mondta, hogy én leszek a *te száddal*, csak szöld az Igét. (2Móz. 4,12)

Én vagyok az Úr, aki a szolgám *beszédét beteljesítem*, mondja egy másik helyen Ésaíasban. (Ésa. 44,26) Te szólj, Mózes, és én megcselekszem azt. Egy másik helyen azt mondja neki: előttem állasz, és olyanná leszel, mint az én szájam. (Jer. 15,19) Vagyis Mózes, ha te szólsz, az olyan, mintha én szólnék, és az meglesz.

Ezt akarta Isten megmutatni a népnek. A kimondott *szavaknak a hatalmát és erejét*. (Márk 11,23) Meg akarta tanítani a népnek, hogy szólják ezeket a csodákat, és ha szólnak a kősziklának, engedelmeskedik és megadja, amire szükségük van. Kőszikla, adj vizet! És a kőszikla vizeket szakasztott.

Mondhatod, hogy kőszikla, adj *gyógyulást*, és a kőszikla gyógyulást fog fakasztani. Kőszikla, adj *békességet* a népnek, és akkor a békességben járnak. A Vagyok aki Vagyok ott *vándorolt velük* a pusztában. Mindig az volt, amire épp szükségük volt. A Kőszikla ment velük, és fakasztotta a vizet. Be akarta mutatni Isten, hogy Mózes, mutasd meg a szavaknak a hatalmát, szólj a kősziklához!



Mózes az *indulatai* bajba vitték. Ha ezt a képet végiggondoljuk, hogy mi történt, és Mózes mekkora *árat fizetett* azért az indulatáért, és Isten milyen szigorú ítéletet hozott, akkor meg fogjuk érteni azt, hogy miért van az manapság, hogy Istennek annyi szolgálója nem *mehet be oda*, amit az Isten megjelentett neki. Hogy ezt a munkát rád bízom, és nem tudják végigvinni. Valahol idő előtt Isten ítélete által *elköltözések* történnek. A szolgálatok műsorait ha nézem, ez a szolgáló is odaát van már, az a szolgáló is odaát van már. Nézem a visszajátszott műsorokat. A fele odaát van, akiket az elmúlt években néztem. *Idő előtt* mentek el.

Nem voltak abban a korban, hogy azt mondhatnánk, hogy 70, 80 vagy 120 esztendő. Hogy mi okozza azt, hogy *nem tudják megfutni* a futásukat? Itt van a válasz. *Nem lehet ostorozni* a Krisztusnak a szent vérrel megmosott Gyülekezetét. *Nem lehet rásújtani* már.

Szólni kell az Igét a megigazultságban, és az Ige fogja végezni a munkát. Az Ige fogja *megmosni* őket. A *megigazultság szavát* kell szólni a vérrel megmosott Gyülekezetnek, ahogy mondta, hogy szólj a Kősziklához, és az meglesz. Az Ige végzi el.

Isten nem engedi, hogy a szenteket a bűnprédikációkkal sújtsák, ostorozzák őket, hogy úgy a bűn, meg így. Azt tetted, meg így, meg úgy, és sújtják őket. De ők ezt amúgy is tudják, hogy milyenek. Nem azért járnak az emberek a gyülekezetbe, hogy meghallják, milyen bűnösök. Ez nem fogja fölemelni őket. Isten azt akarja, hogy a pulpitusokról az Igét szólják.

Ha az Igét szólják, akkor a kőszikla meghasad és megadja, amiért jöttél: kiontja magából a vizet, ha *szomjazol*, s kiontja magából a *gyógyulást*, ha gyógyulást keresel, s kiontja magából a *békességet*, ha zaklatások között vagy, s kiontja magából az *örömet*, ha szomorúságban vagy. Csak szólni kell az Igét. Szólni kell az Igét, a Jézus nevében.

Nézzük tovább ezt a gondolatsort, mert nagyon tanulságos. A mi tanulságunkra írtak meg ezek, bizony a sorokat olvasni kell itt. Mózes többször visszahozta azt Istennek, hogy szeretne oda bemenni, arra a földre. Ezt onnan tudjuk, hogy ha ellapozunk a Mózes 5. könyvére.

Mondja mindenki: dicsérem az Urat, most és mindörökké! *Szólok* az Igét, és a kőszikla *meghasad*, és az *áldásait* ontja! Amiért csak jöttem, megvan az nekem, Jézus nevében! Ámen.

Mózes visszatért az Úrnál erre, mert ez egy olyan ítélet volt, amit úgy gondolt, hogy még helyrehozható és azt mondta az Úrnak:

5MÓZES 3,23–27.

23. Könyörgék is az Úrnak abban az időben, mondván:

24. Uram, Isten, Te elkezdted megmutatni a Te szolgádnak a Te nagyságodat és hatalmas kezedet! Mert kicsoda olyan Isten mennyben és földön, aki cselekedhetnék a Te cselekedeteid és hatalmad szerint

Látod, hogy Mózes hogyan járul Isten elé? Uram, Te, aki cselekedted mindezeket a hatalmas kezeddel, és megengedted, hogy lássam azokat, most engedd meg, hogy lássam azt a jó földet is, engedj be engem oda!

25. Hadd menjek át kérlek, és hadd lássam meg azt a jó földet, amely a Jordánon túl van, és azt a jó hegyet, és a Libanont!

Nem azért küszködtem a Te népeddel negyven évet, hogy most ne mehessek be oda. Itt *perlekedik* Mózes, de könyörög is.

26. De megharaguvék az Úr énreám miattatok, és nem hallgatott meg engem; hanem ezt mondá az Úr nékem: Elég ez néked, ne szólj többet már nékem e dolog felől!



Látod, ha az Úr elhatározza magát? Azt mondta: Mózes, elég! Többet ne hozd fel ezt a témát, döntöttem ebben a dologban. Te nem mész be oda! Ez volt Mózes, Istennek a leghatalmasabb szolgálója, aki szemtől szembe beszélhetett Istennel.

5MÓZES 3,23–27.

27. Menj fel a Piszga tetejére, és emeld fel a te szemeidet napnyugat felé és észak felé, dél felé és napkelet felé, és nézz szét a te szemeiddel, mert nem mégy át ezen a Jordánon.

Ez a tanulság nekünk, hogy soha ne legyünk indulatosak, akkor sem, hogyha jogot formálunk rá, vagy érzékeljük, hogy megengedhetnénk magunknak a körülményeink diktálása miatt. Ne engedjük meg, hogy *testben cselekedjünk*, és kárt okozunk így a Krisztus Testének, vagyis a másoknak. Nem engedhetjük meg magunknak, hogy a Szellemből kilépve, a hústestben cselekedjünk. Nagyon *súlyos árat* fizetünk érte.

A Gyülekezetet tehát nem lehet ostromozni, nem lehet sújtani, mert ez egyszer és mindenkorra elvégeztetett Krisztusban. Isten *szentnek* tekinti a gyülekezetét és nem *bűnösöknek*. Nem lehet úgy prédikálni, hogy ti *bűnösök*, térjete meg!

A szent vér által *megszentelt* szeplőtelen Gyülekezetnek szolgálunk, és amíg nem abban járnak, akkor szólni kell az *Igét*. Az Ige a *szívekhez* hatol, munkálja azt, dicsőséget hoz és elváltozunk dicsőségről dicsőségre az Úrnak Szellemétől, és így jön a mi változásunk az Ige által. A pulpitusokról nem lehet büntetlenül dorgálni a Gyülekezetet.

Ez volt, amit szerettem volna kihozni azok felett, amik elhangzottak. Az Igét kell szólnunk. Ezért imádkozunk rengeteget nyelvek által manapság az imakörben, megteesszük a Szellem által ezt az imát, hogy a pulpitusokról az *Úr szája* szóljon. Szellem által imádkozunk rengeteget, hogy ami szól, az a szentek *épülésére* legyen, hogy felépülhessenek.

Az Úr, az Ige által munkálkodik. Az *Ige terem* gyümölcsöt. A nép szomjúhozott Mózes idejében és Isten adott nekik inniuk, *megfakasztotta* a kősziklát.

Jézus idejében is voltak szomjúhozók, habár lehet, hogy úgy gondolták, hogy ők már nem szomjaznak, mert a vallásosságban megnyerték azt az érzetüket, hogy ők már meg vannak elégítve. De hogy mégsem így volt, azt Jézus szavai bizonyítják, ugyanis a János 7-ben Jézus a nagy ünnepnapon felállt és kiáltott. Azt mondta:

JÁNOS 7,37–39.

37. Az ünnep utolsó nagy napján pedig felállta Jézus és kiálta, mondván: Ha valaki szomjúhozik, jöjjön énhozzám, és igyék.

Tehát, akkor is kellett, hogy legyenek szomjúhozók, bár akkor már nem a sivatagon mentek át, hanem bent éltek az ígéret földjén, de *szomjúhozók* akkor is voltak, mert Jézus *hívja* őket. Ma is vannak szomjúhozók, akik szomjazzák Isten *szeretetét*, jelenlétét, az igazságát, a jeleit, a csodáit.

Vannak éhezők kint a világban, akiknek megvan a mindennapi kenyerük és vannak szomjúhozók, akiknek megvan a mindennapi italuk, és mégis szomjúhoznak. Ki vannak száradva ebben a világban. Jézus hívja őket! Azt mondja: „*Ha valaki szomjúhozik, jöjjön énhozzám, és igyék.*” Micsoda *meghívás!* Jézus minden szomjúhozót hív.

Ahogy Isten akkor a sivatagban gondot viselt róluk, és adott nekik inni, úgy Jézus is hívja őket, hogy *jöjjenek énhozzám és igyanak ebből, mert tőlem van az élő víz. Én megítatom őket, minden szomjúhozónak adok az élet vizéből ingyen.* Jézus és mi is az imáinkban hívjuk őket.



Jézus itt utal arra, és a zsidók tudták ezt, ismerték a kőszikla történetét, hogy szomjúhozott a nép és Isten azt mondta Mózesnek: „*szólj a kősziklának*”, hasítsd a kősziklát, utána szólj neki! A kőszikla mindig vizet ontott és a népet megelégtette, eloltotta a szomjukat.

Jézus azt mondta: *Én vagyok az igazi kőszikla, jöjjenek énhozzám, akik szomjúhoznak és igranak*. Ezt mondja itt Jézus. A zsidók pontosan tudták, hogy ki az, aki ezt mondja.

38. Aki hisz énbennem, amint az Írás mondotta, élő víznek folyamai ömlenek annak belsejéből

Vagyis Jézus azt mondja, hogy nem csak én leszek az a *kőszikla*, aki vizet ad azoknak, akik szomjaznak, hanem mindazok, akik *hisznek* énbennem, akik *elfogadnak* engem, akik hozzám jönnek, akik vesznek ebből az élő vízből, és akik majd fogadják a Szellemet, azoknak a belsejéből is folyik majd ez az élő víz. „*Folyamok ömlenek annak belsejéből*” – mondja. Ezt Jézus itt nem magáról mondja, itt ebben a 38-as versben rólunk beszél! Mi vagyunk az a kőszikla darabka, akit Isten elrendelt erre a földre, hogy ontsuk magunkból ezt az élő vizet a világra, *öntsük* a szomjúhozóknak ezeket a vizeket. Szomjúhozik a világ, és Istennek az a természete, hogy megelégti őket bőséggel. Ezek azok a vizek.

39. Ezt pedig mondja vala a Szellemről, akit az Őbenne hívők vesznek majd: mert még nem adatott a Szent Szellem; mivelhogy Jézus még nem dicsőítették meg

A Szellem az élő víznek *folyamai*, aki akkor már adatott, mert Jézus megdicsőült, ez most már a mi időnkben van. *Ömlenek* belőlünk ezek az élő vizek, folynak folyton folyvást. Ahogy imádkozunk, ömlenek ezek a vizek, és a világra, a *szomjúhozókra* ömlenek, mert Isten akarata, hogy ők megelégtessenek. A kőszikla vizet ont a Jézus nevében.

Élő vizekről beszél Jézus, nem csak egyszerűen, hogy szomjas vagy és kapsz inni, hanem az Írás azt mondja, hogy „*élő víznek folyamai*” ezek. Tehát ezek a vizek valami mást is tudnak, minthogy csak eloltják a te szomjodat, élő vizek ezek. Istennek az életét fogják hozni abba az életbe, ahova ömlenek, *isteni életet* fognak hozni.

Az én *életem megnyilvánulásait* fogják hozni. Hozni fogják a bőséget, hozni fogják a gyarapodást, hozni fogják a gyógyulást, amerre csak ezek a vizek ömlenek, mert az én vizeim az élő vizek, az életnek a vizei ezek.

Nagyon nagy *elhívás* ez az életünkben. Ezeket önteni kell a világra, a szomjúhozókra. Jézus hívja őket: „*jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik szomjúhoztok*.” Hány szomjazó van kint a világban, akik még nem tudják?

Mi sem tudtuk, hogy vannak ezek a vizek, és Isten kegyelme megtalált minket, úgyhogy ebben nagyon-nagyon szorgalmasnak kell lennünk. Hiszem, hogy azok vagyunk. A Szellem, ha mutatja, hogy hol tudsz még valamit tenni, akkor tedd meg, mert Isten számít rád.

Ezekről a vizekről már olvastunk az Ószövetségben is. Az Ezékiel könyvében van az a gyönyörű rész, amikor Isten bemutatja ezeket az élő vizeket, hogy milyen természete van ennek az élő víznek, miket cselekszik ez a víz.

Ezékiel hatalmas próféta volt, aki látásokat kapott bőségesen Istennek a csodálatos jövőbeli terveiről és képeiről. Az egyik ilyen látása az *új templomnak* a leírása. A 47-es fejezetben egy templomról kezd írni, amit ő látott, mert Isten láttatta vele. Ennek a templomnak a legérdekesebb része, ami megragadta a próféta figyelmét az volt, hogy víz folyt alá a templom ajtaja alól. A *templomból víz fakadt*. Ezt az első versben olvassuk:



EZÉKIEL 47,1–9. 12.

1. És visszatéríte engem a ház ajtajához, és ímé, víz jön vala ki a ház küszöbe alól napkelet felé, mert a ház eleje kelet felé volt, és a víz aláfolly vala a ház jobb oldala alól az oltártól délre.

Ennek a víznek a mértékében való növekedését engedi nekünk látni az Ige.

2. És kivitt engem az északi kapu útján, és elhordoza engem a kívül való úton a külső kapuhoz, mely napkeletre néz, és ímé, a víz ott forr vala ki a jobb oldal alól

3. Mikor kiméne az a férfiú napkelet felé, mérőzsinórral a kezében, mére ezer singet; és átvitt engem a vízen, a víz bokáig ér vala

Vagyis még kicsike volt a víz, de elindult a víznek a folyása abból a templomból, és amikor azok az élő vizek elindultak, bokáig ért a víz.

4. És mére ismét ezret, és átvitt engem a vízen, a víz pedig térdig ér vala. És mére ismét ezret és átvitt engem s a víz derékig ér vala.

Ennek a víznek a természetében – „az élet vize”, az „örök életnek vize”, ahogy Jézus mondja –, benne van a növekedés. Ha engedjük áradni, akkor növekedést hoz. Bokáig ért, a következő pillanatban, amikor mérték, akkor pedig már térdig ért.

5. És mére még ezret, s volt olyan folyó, hogy át nem meheték rajta, mert magas volt a víz, megúszni való víz, folyó, mely meg nem lábolható.

Olyan magas volt a víz, hogy már csak úszni lehetett benne, megúszni való volt, folyóvíz volt, ahol lábbal nem volt képes átmenni az illető. Ahogy jöttek ki a templomból a vizek, és folytak a vizek, egyre *emelkedett* a víznek a szintje bokáig, térdig, derékig és a végén már az ember nyaka sem látszott ki, csak úszni lehetett benne, annyi volt a víz. *Isten Szelleme* által van ez a növekedés. Ez Isten Szellemének az egyik tulajdonsága, a *növekedés*.

6. És monda nékem: Láttad-é, embernek fia? És visszavezete engem a folyó partján

Nagyon érdekes ez a 6-os vers, mert amikor az élő víznek folyamai növekednek az életünkben, ahogy imádkozunk, a *Szellem épít* valamit és hozza ezeket, megint megöntöz valamit és növekszenek a folyamatok és növekszenek a vizek, és a vízszint növekszik.

Utána a Szellem néha visszavisz minket és megengedi látni, hogy az imáinkkal mit végeztünk be az évek során, hogy hova jutottak el ezek az imádságok. Egy napon mindannyian *meglátjuk* az összes imánkat, hogy milyen eredményeket szült az életünkben, hogy hova mentek el a vízfolyamok, amikor mi imádkoztunk.

Sok mindenről nem kapunk belátást, amikor nyelveken árasztjuk ezeket a folyamatokat magunkból, és tudjuk, hogy a Szellem benne van és hozza az újabb folyamatokat, de azt, hogy hova mennek ezek a folyamatok, azt sokszor nem tudjuk. A Szellem visszavisz minket majd a folyó partján és egy nap megmutatja azt, s meg fogjuk tudni. Nem szabad ellankadni, ha most még nem látjuk, mert meg fogjuk látni, milyen életet szültek mások életében is ezek a folyóvizek.

7. És mikor visszatértem, ímé, a folyó partján igen sok fa volt mindkét felől.

Életet hozott, kijött a templomból, először csak bokáig ért, aztán folyt, emelkedett a vízszint. Folyó lett belőle és mindkét oldalon fák voltak. A fák a próféciában sokszor embereket jelentenek, de itt kiderül, hogy nem, hanem valóságos fák ezek. A Szellem előhozott valamit, *életet* hozott, táplálta, *növekedést* hozott általa, mert fákat látott a próféta.

**EZÉKIEL 47,1–9. 12.**

8. És mondá nékem: Ez a víz a keleti tájékra folyik ki, és a lapácra megyen alá, és a tengerbe megyen be, a tengerbe szakad, és meggyógyul a víz.

Annyi lett a víz, hogy bement a tengerbe, és meggyógyult a tengernek a vize attól a forrástól, ami a templomból fakadt. Tudjuk, hogy mi élő kövei vagyunk Istennek, a templomnak a részei, élő kövekként folyik belőlünk ez a víz és befolyik a tengerbe. Tengernyi népek ezek, *népek sokasága*, ahova befolynak az imáink, és ott *életet* és gyógyulást hoznak. Meggyógyult a víz, nézd meg!

9. És léssen, hogy minden élő állat, amely nyüzsög, valahova e folyam bemegy, élni fog; és a halaknak nagy bőségük léssen, mert ez a víz bement oda, és azok meggyógyulnak, és él minden, valahova e folyó bement.

Ez a folyam sok helyre bemegy anélkül, hogy tudnád. Mi csak munkában vagyunk, a Szent Szellemmel imádkozunk, és a folyamokat hagyjuk folyni és áradni és áradni. És a folyamok egyre növekednek, egyre több a víz és egyre több helyre bemegy.

Ahogy tegnap imádkoztunk együtt több százan imádságban, olyan helyre vitt minket a Szellem, ahol még nem jártunk. Az olyan felséges hely volt! Lehetett érezni, aki kicsit is megfogta a Szellemnek az áradását, hogy új helyeken voltunk, mert a Szellemnek az a tulajdonsága, hogy növekszik és mindig újat hoz.

Bement a víz olyan helyekre, ahol eddig nem jártunk még. Ez tegnap volt. Mindig lesznek olyan helyek, ahol a Szellem ide és oda is elviszi még az imáinkat, mert szorgalmasak vagyunk és megbízhat bennünk.

Ez a folyam Isten *életét* és *bőségét* hozza. Szükségben van az életed? Kezdj el *becsatlakozni* ezekbe a folyamokba, Istennek a természete meg fog jelenni, bőséget fog hozni. Ezek azok a folyamok, amiket Isten ránk bízott az élő templomokból, az élő kövekből. Folyamokat kell árasztanunk, Jézus élő vizének folyamait, az élő vizet kell árasztanunk erre a világra.

12. És a folyó mellett, mind a két partján mindenféle ennivaló gyümölcs fája növekedik fel; leveleik el nem hervadnak és gyümölcseik el nem fogynak; havonként új meg új gyümölcsöt teremnek, mert vizük onnét a szenthelyből foly ki; és gyümölcsük eledelre és leveleik orvosságra valók.

Nincs szükség, *bőségesen* vannak ezek. Ezt képzeld el: leszedsz a fáról és abban a pillanatban ott van a következő gyümölcs, szolgálják fel a tálcán a gyümölcsöket, ahogy levesznek egyet, rögtön ott terem helyette a következő. Ezek mennyei beszámolók, a Biblia is írja, el nem fogynak a gyümölcseink, ott nincs szükség, egy ilyen birodalomnak a része vagyunk. Ebben lehet járni.

Minél inkább adakozol, annál jobban gyarapodsz. Nem mondhatod, hogy már meguntad, mert mindig újabbakat hoz Isten, a változatosságnak az Istene, a sokszínűségnek az Istene: minden hónapban új gyümölcsöt hoz neked. Az örömdre akar lenni, meg akarja mutatni a sokszínűségét. Új gyümölcsök teremnek minden hónapban. Ilyet már ettem. Nem! Ilyet még nem ettél. Újat teremtett.

Nem akármilyen vizet kaptak ezek a fák. Ezek a fák úgy lettek ilyen *termők* és ilyen természetfeletti és ilyen bőségesek, hogy az ő vizük onnét a *szent helyből* folyt ki. Innen belülről, a szent helyről, amely meg lett szentelve. Innen folytak ki ezek a vizek. Isten mindenre gondolt: ha éhes vagy, enni ad, ha beteg vagy meggyógyít, ha szomjúhozol, inni ad, Ő mindenre *gondot visel* az életedben, mindenre.



Ezek a vizek természetfeletti, és a mi hatalmunkba adta Isten, hogy ezeket *áraszuk* erre a világra. Nem kell mást tenni, mint szólni a Kősziklához, *szólni* kell az Igét. Bátran szöld az Igét! Az Ige *megtermi* a gyümölcsét, Isten megcselekszi azt.

Szólni kell a Kősziklához: Kőszikla, adj *innom*, mert szomjazom – és ontani fogja a vizeket. Kőszikla adj *munkahelyet!* Szólj a Kősziklához, s ontani fogja a *megoldásokat* magából, ez a természete. Természetfeletti módon fogja hozni a megoldásokat, s te gyönyörködni fogsz benne.

Ezek a vizek, amik ontatnak a bensőnkéből, a 46-os zsoltárban van erről egy kép, az imádságban is pont ez az Ige jött a múlt héten. Ezt mondja ezekről a vizekről a Zsoltáros, már ő is énekel róla:

ZSOLTÁROK 46,4–5.

4. Forrásainak árja megörvendetteti Isten városát, a Felségesnek szent hajlékait

Amikor ezeket a folyamatokat kiöntjük magunkból, akkor olyan dolgokat tud Isten megcselekedni általa, hogy örvendezések lesznek Istennek a városában. A szentek életében *örvendezések* jönnek. Jó dolgok ezek, Isten egy jó Isten.

5. Az Isten annak közepette van, nem rendül meg; megsegíti Isten virradatkor

Mit mond az Írás itt? Lehet a legsötétebb éjszaka az életedben, lehet a legreménytelenebb helyzet az életedben, de *jön a virradat*, jön a segítség. Azt mondja az Isten: „*Megsegítem, virradatra itt lesz a segítség*”.

Nem fogsz elkeseredni, mert az Úr a forrásainak árjával megörvendetteti téged. Bőséges vizeket áraszt az életedre, természetfeletti *növekedést* hoz az életedre, *vigasztalásokat* hoz az életedre, *vezetések*et hoz az életedre, és virradatra meglátod ezt. Nem keseredsz el, mert megjön a megoldás, megjön a segítség, így írja, megsegíti Isten őket, virradatkor meglátják.

Isten nem hagy el soha, mindennek a közepette ott van és árasztja ezeket az *áldásokat* az életedre. Tudod-e szeretni Istent jobban, mint amikor ide leültél hallgatni? Az Ige cselekszi ezt. Leszel-e szorgalmasabb *együttműködője* ezeknek az áradásoknak, hogy együtt áradhass velem?

Ha hozod magaddal azt, ami téged terhel, ami a te szívedet nyomja, ha behozod ezekbe az áradatokba a te saját szívednek a kicsi apró dolgát és *összekapcsolod* a hitedet a többiekével és *becsatlakozol* ezekbe az áradatokba, nem telik el sok idő és eljön a virradat az életedbe. Hidd el nekem, így van megírva.

Ne nekem higgyél, az Igének higgyél. Az Ige így írja, azért igaz. Én csak azért mondom, hogy higgy nekem, mert én nagyon sokszor megtapasztaltam, hogy így van. Tudok neked bizonyosságot mondani százával és ezrével, hogy Isten ilyen, mint ahogy meg van írva.

Nézzük meg, hogy honnan fakadnak ezek az élő vizek eredendően, mert ahogy belőlünk fakadnak, ez gyönyörű, és tudjuk árasztani a világra is. Imádkozunk és árasztjuk ezeket a vizeket. De honnan van a forrásuk? Honnan jönnek ezek a vizek elő? Honnan van az eredetük? Titok, amíg Isten fel nem fedi. A Jelenések könyvének az utolsó fejezetében fedi fel, hogy kijelentse ezt is az Isten nekünk

JELENÉSEK 22,1–2.

1. És megmutatá nékem az élet vizének tiszta folyóját, amely ragyogó vala, mint a kristály, az Istennek és a Báránynak királyiszékéből jövén ki



Tiszta, kristálytisza víz, minden, amit megérint, az *élővé válik*, erről volt eddig szó. Ott, ahol Ő uralkodik, az Istennek és a Báránynak a trónjától fakadnak ezek a vizek, ott van a forrás. Onnan vannak ezek a vizek, és ezek a vizek folynak át rajtad és áradnak rá erre a világra, az élő víznek folyamai. Ez nagyon kapcsolódik ahhoz, amit Ezékiel próféta látott.

JELENÉSEK 22,1–2.

2. Az Ő utcájának közepén, és a folyóvízen innen és túl életnek fája vala, mely tizenkét gyümölcsöt terem vala, minden hónapban meghozván gyümölcsét; és levelei a nemzetek gyógyítására valók.

Amikor ezekbe a folyamokba becsatlakozol, akkor tudd meg, hogy az Isten gyógyító szándékába csatlakozol be, mert olyan fákat terem, olyan gyümölcsöket, olyan leveleket, ahol minden erről szól: helyreállítás, megújítás, gyógyítás, felépítés. Ez Istennek a terve és célja az életedben. *Csatlakozz be* ezekbe a folyamokba. Lenyűgöző ez, nem?

Ebben Isten részestársként kezel minket, hogy vegyünk részt benne. Jézus monda: aki hisz énbennem, annak a belsejéből ezek az élő vizek fognak folyni. Hányan tudjátok, hogy ez igazság? Akik még nem ismerik ezeket az élő vizeket, azok számára ma lesz lehetőség a Szent Szellem keresztségére.

Amint megkeresztelkedünk a Szent Szellemben, elkezdenek áradni ezek a vizek, gyönyörű, mennyei kijelentéssel, egy új nyelven, új vizek az életedre, új öntözések. Újak jönnek: „*Ímé újakat cselekszem, most készül*”. Hogyan tudjuk megköszönni Istennek? Lenyűgöző a szépsége, és hogy részestárs lehetsz benne, hogy megismerhetted ezt. Hányan nem ismerik ezt a világban?

Hálákat fogunk adni. Köszönjük Istennek, hogy ma ezt elmondhattuk, hogy megértettétek, és az áradásokban szorgalmasabbak leszünk, bőségesebben ontjuk ezeket a vizeket a világra. Öntözések jönnek, jönnek a *kései esők*. Nagy öntözések, nagy áradások lesznek.

A folyamok bemennek azokra a helyekre az életünkben, ahol eddig szárazság volt. Legyetek hitben ezen, legyetek Istennel egy akaraton, hogy *életet hoznak*, a leveleik a népeknek a gyógyítására valók. Fenséges az Úr a magasságban! Tudod-e Őt dicsérni és imádni, ahogy Ő kívánja?

*A barna színnel jelzett igeversek más fordításból származnak.

A felhasznált bibliai versek a King James kiadás számozását követik.